

Thăm Viếng Udaipur, Ấn Độ

Ngọc Hạnh

Ấn độ là quốc gia có nhiều di tích lịch sử, cung điện, lâu đài, đền thờ... Tiểu bang nào cũng có lâu đài cổ kính nhưng bảo trì tốt nên đã mấy trăm tuổi trông vẫn còn rực rỡ chắc chắn. Gia đình chúng tôi đã thăm viếng New Delhi, Agra, Jaipur. Theo chương trình, Udaipur là nơi thăm viếng sau cùng ở Ấn độ. Ngày hôm ấy cả nhà dùng điểm tâm sớm, lên đường thăm viếng Udaipur, cách thủ đô Jaipur 250 dặm hay 403 cây số khi mặt trời chưa lên cao, ánh nắng ban mai nhẹ nhàng, có gió mát mẻ. Càng về trưa càng nóng và nhiều bụi bặm. Hành lý 2 bác tài đã chuyển ra xe khi chúng tôi còn ở phòng điểm tâm, chỉ cần trở lên phòng xem lại lần cuối trước khi lên đường. Hai vị này lái xe cho hãng du lịch nhiều năm, khỏe mạnh, tay chân rắn chắc gọn gàng tuy họ ăn rau từ lúc bé. Tuy ăn rau nhưng họ được phép ăn tôm và trứng, bơ. Họ đi chung với chúng tôi cả tuần, nhưng chưa ai thấy thức ăn họ ăn ra sao, chỉ thấy uống nhiều nước đựng trong bình thủy.

Udaipur là thành phố của tiểu bang Rajasthan, Ấn Độ, nơi di tích lịch sử, lâu đài, cung điện, đền thờ nhiều hơn các tiểu bang khác. Udaipur có hồ rộng, đẹp, nhiều cung điện nằm chung quanh bờ hồ nên còn có tên gọi " Venice miền Đông " hay " City of Lake ". Các hồ nổi tiếng ở Udaipur như Lake Pichola, Fateh Sagar Lake, Udai Lake....

ĐẠI CƯƠNG:

Udaipur có phi trường, phi cơ đến Udaipur hằng ngày từ New Delhi, Jaipur, Mumbai do các hãng Indian Airline, Jet Aiway...Xe lửa, xe hơi, xe bus Udaipur là phương tiện giao

thông đi đến các thành phố lớn: New Delhi, Agra, Jaipur... Cũng có các tuyến xe bus ngắn chạy trong quận lỵ, xe taxis, xe rickshaw. Xe taxis không có đồng hồ hay không dùng đồng hồ, phải trả giá cho từng chuyến đi. Đường xe chạy tuy tráng nhựa nhưng bụi tung mù bay mỗi khi xe chạy qua. Phương tiện truyền thông có báo hàng ngày và báo tuần đủ các đề tài du lịch, kinh tế, chính trị... Đài truyền hình có thể xem được nhiều kênh nhờ cable...

Udaipur là thành phố cổ kính nhưng vui tươi nhờ cây cỏ hoa lá xanh tươi, phố phường, buôn bán tấp nập, trên bến dưới thuyền đông đúc. Các tiệm buôn dọc theo đường bán đủ loại hàng hóa, từ mắc đến rẻ. Các máy ảnh, đồ điện tử, mỹ phẩm bán các loại thủ công bằng da, bằng bạc, các quý kim các loại vải vóc, tơ lụa, quần áo may sẵn...

Y Phục phụ nữ Udaipur màu sắc rực rỡ, xanh, đỏ, tím vàng vui mắt Có người có đội khăn, có người đầu trần, tóc thắt bím để buông thõng cái bím sau lưng Nam giới đứng tuổi khi đến đền cầu nguyện mặc sơ-mi và sa-rong trắng. Phần nhiều phụ nữ, thiếu nữ tôi gặp ngoài phố có làn da sáng, mắt to, mi cong và dài, mũi cao, đẹp, có thể vì họ sống ở thị xã trong thành phố du

lịch? Người trẻ nam hay nữ, y phục thoải mái, giống các thành phố khác, áo sơ mi, quần dài... Người già da họ có màu sạm hơn nhất là những người tu hành ở đền thờ. Các vị này người gầy khẳng khiu, ngồi yên một chỗ, mặc áo vàng hồ l cánh tay, không động đậy như pho tượng mặc cho kẻ qua người lại. Tôi nhớ các đền chùa ở Trung quốc các vị tu hành thường tròn trịa, béo tốt dù họ ăn chay. Theo hướng dẫn viên người dân ở Udaipur ăn nhiều thịt cừu, thịt gà, thương dùng cà chua và sữa chua để nấu ăn. Phụ nữ làm sữa chua tại nhà, trồng rau cải và ai cũng biết cách làm sữa chua. Ở Udaipur ngoài ngôn ngữ địa phương, họ còn nói được tiếng Anh. Theo tài liệu khách sạn Udaipur được thành lập vào thế kỷ thứ 16 do vua Maharana Udai II

CITY PALACE:

City Palace Udaipur thu hút du khách khắp nơi trên thế giới vì địa thế và các kiến trúc đặc biệt. Khí hậu mát mẻ dù đang mùa hè. Những cơn gió nhẹ ở hồ làm giảm đi cái nóng nung người vùng nhiệt đới. Nơi đây có vườn hoa xinh đẹp, sân chơi, hồ bơi Cây lá, hoa kiểng, xanh tươi hài hòa mát mắt. Những chậu hoa to hay những bụi kiểng hình con thú như chim phụng, chim công, con voi, con nai thật đẹp và sinh động giống đàn thú ngoài sân. City Palace xây từ thế kỷ 16 gồm nhiều lâu đài xây cất các thời kỳ khác nhau nằm ở bờ hồ Pichola. Các lâu đài City Palace có nhiều bức tranh cổ, các tác phẩm nghệ thuật quý hiếm họ cố gắng gìn giữ qua các thời đại. Những hình tượng điêu khắc trên tường, trần, mái nhà rất đặc biệt Chúng tôi ở một trong các khách sạn thuộc City Palace, nằm ở bờ hồ.

Ngày xưa các lâu đài chung quanh bờ hồ là nơi hoàng gia và những người tùy tùng nghỉ mát nay thành khách sạn. Có một số phòng trang trí theo phong cách mới nhưng phần lớn giữ lại theo lối xưa, từ phòng ăn phòng ngủ ... Người mở cửa thang máy, người hầu phòng mặc y phục cổ truyền, mang hài cong, đầu đội khăn trắng, quần áo màu huyết dụ chạy chỉ vàng, đeo thắt lưng to bằng. Chậu rửa mặt cũng theo kiểu cách ngày xưa lạ mắt. Trong hành lang khách sạn chạm khắc hình những con công thật to, đuôi xòe rất đẹp.

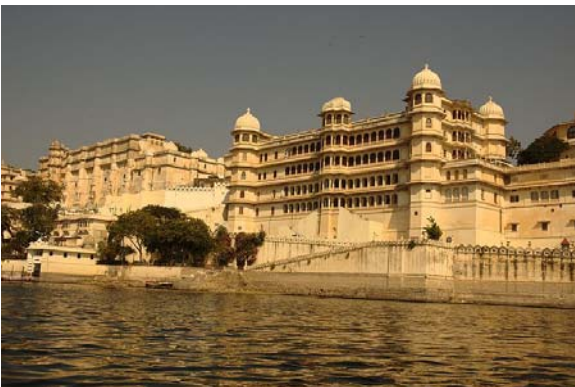
Khách sạn một mặt quay ra đường, một mặt quay ra hồ. Dưới bến có những chiếc thuyền con, mui thuyền cầu kỳ đặc biệt. Ai muốn đi thuyền vòng theo bờ hồ hay qua lâu đài ở giữa hồ thì

trả thêm số tiền nhỏ. Các lâu đài cung điện chung quanh bờ hồ ngày nay thành khách sạn 4, 5 sao nhưng bên ngoài vẫn giữ kiến trúc cổ kính cách đây mấy trăm năm

Buổi tối phần lớn du khách dùng cơm trong khách sạn ít nhất một lần vì vừa ăn vừa được xem trình diễn văn nghệ, các màn vũ theo phong cách cổ truyền. Thực khách phần lớn là người da trắng. Các vũ nữ tay chân dịu dàng, thân hình và những ngón tay uốn thật cong thật khéo léo. Vũ công thân hình gọn gàng, săn chắc. Các vũ nữ mắt to, da trắng, lông mi dài điểm thêm chấm đỏ giữa 2 chân mày, quá hấp dẫn xinh đẹp. Y phục ho tha thướt, mong manh như mây như khói dưới ánh đèn trông như các tiên nữ trong truyện cổ tích. Tôi chợt nhớ người bạn Việt nam kể lại bạn có thưởng thức buổi cơm cung đình có trình diễn văn nghệ theo thời xưa khi viếng cố đô Huế nhưng bạn không thích vì cổ nhạc nghe buồn quá.

Khách sạn chúng tôi ở đối diện với cung điện mùa hè của hoàng hậu thời xa xưa nằm ở giữa hồ....

LAKE PALACE:

Xây từ thế kỷ thứ 18 nằm trên đảo Niwas trong hồ Picholas bằng đá hoa cương, trước kia là một trong các cung điện để hoàng gia nghỉ ngơi, tránh cái nóng gay gắt ở thủ đô vào mùa hè. Ngày nay cung điện đổi thành Hotel & Resort Palace,

Như các cung điện khác ở Ấn độ, LAKE PALACE là công trình kiến trúc chạm khắc công phu tỉ mỉ, rộng, đẹp, tọa lạc ở Lake Pichola. Đây là cái hồ dài 4 cây số, ngang 3 cây số gồm 2 đảo :Jag Niwas và Jag Mandir. Theo truyền thuyết vua Maharana Uday Singh I cất cung điện trên hồ..., lập vườn hoa, sở thú, xây hồ bơi cho hoàng hậu và đoàn tùy tùng đến nghỉ mát. Cảnh trí ở Lake Palace và Lake Pichola tuyệt đẹp nên các hãng phim Hollywood, Disney đã đến quay phim, thu hình cho các ngoại

cảnh trong các cuốn phim của họ.

JAGDISH TEMPLE:

Ấn độ có nhiều đền thờ, trên đồi núi hay đất bằng, là những kiến trúc độc đáo tốn nhiều công sức và tiền của, được xem như là nghệ thuật xây cất thuở xưa.

Jagdish Temple là ngôi đền cổ của đạo Hindu, lớn nhất và nổi tiếng ở Udaipur, thờ thần Vishnu do nhà vua MAHARANA Jagat Singh I xây từ thế kỷ 17, có 3 tầng, và các lầu tháp. Ai đến Udaipur cũng thăm đền cho biết. Tốn phí xây đền tốn 1 triệu 5 rupees, là điểm nóng du lịch Udaipur

Đền cao gần 30 mét. Cột, tường, trần nhà chạm khắc tuyệt đẹp với các hình voi, ngựa, vũ công, nhạc công, nhạc khí, các thần linh với hình dáng khác nhau, có thần nửa người nửa thú... Muốn lên tầng một bạn phải leo lên 32 bậc thang bằng đá hoa cương, nơi đây có tượng các vị thần bằng đồng, bằng đá, các vị thần có nhiều tay... Các tượng voi, ngựa, thú khổng lồ bằng đá đặt rải rác theo đường đi lên đền chính, mỗi loại thú tượng trưng cho một vị thần. Các bức tường hay những cây cột chạm khắc nhiều hình tượng chi chít. Ngoài ra còn những bức tranh vẽ hằn trên tường tuy mấy trăm tuổi nhưng màu sắc vẫn tươi đẹp. Nếu quý độc giả đã thấy chùa Ấn độ đường Gia Long, Saigon hay ở Houston hoặc Singapore, kiến trúc chính giống

nhau nhưng đền ở Udaipur to rộng hơn nhiều.

Hướng dẫn viên cho biết mùa chay vào 20 và 22 tháng 7, đền đông người phải chen nhau mà đi Vào mùa chay hay tháng chay tín đồ nhịn ăn suốt cả ngày, chỉ được ăn vào buổi tối (tôi không chắc lắm) và họ dành nhiều thì giờ cầu nguyện ở nhà hay đền thờ ...

Theo hướng dẫn viên phong tục ở Ấn độ khác nhau tùy theo các tiểu bang, thí dụ khi đám cưới, cô dâu chú rể phải được các thầy tu cầu nguyện thần linh ban phép lành để được trọn đời hạnh phúc, lần cắt tóc đầu tiên của con trai cũng mang đến đền thờ xin phép lành cho trẻ khỏe mạnh, chóng lớn.

Nhìn chung Udaipur là thành phố du lịch với những kiến trúc đặc biệt và lâu đời với những hồ rộng, mặt nước xanh xanh phẳng lặng với những chiếc thuyền đưa du khách dạo quanh hồ, những lâu đài soi bóng trên mặt nước. Trang nhã, thơ mộng, tĩnh lặng thảo nào vua chúa ngày xưa chọn làm nơi nghỉ mát.

Ngoài ra vị tu hành gầy gò trong đền Jagdish làm tôi khâm phục ý chí mãnh liệt của người chân tu. Theo hướng dẫn viên các vị ấy ngồi yên một chỗ, không ăn uống, không nói năng, chịu nắng mưa suốt trong 1 tuần lễ hay hơn vào mùa chay theo tôn giáo họ Tôi bỗng nhớ đến thế hệ trẻ Việt Nam. Các em làm hầu bàn, giữ trẻ, bỏ báo nhưng cố gắng học xong Đại học. Tôi nhớ Kiến trúc sư Dương anh Kiệt, người học trò cũ của trường Trung học Nguyễn Trãi Saigon. Cách đây hơn 30 năm, nơi quê nhà sinh viên kiến trúc Anh Kiệt vừa đạp cyclo để mưu sinh vừa đến trường. Thời gian ấy dù dài hay ngắn cũng ít ai thực hiện được vì môn kiến trúc rất khó “sinh viên thì nhiều nhưng tốt nghiệp chẳng bao nhiêu.” Tôi cũng xin phép được nhắc đến một nữ sinh khác, em Loan. Sau mấy mươi năm gặp lại, em cười cười cho biết, em từng là đứa trẻ “khoái ăn sang”. Sáng sáng trước đi bán khoai, mẹ dành cho em vài củ khoai để cho buổi ăn sáng và trưa. Khi đói khi no mà em cũng nhất định đến trường, không bỏ học. Ngày nay em và tôi cùng chí hướng, ước ao được làm cánh chim bay đến những phương trời nơi xa lạ để nhìn trời xanh, biển rộng, thấy núi cao sông dài, và cái hay cái đẹp nơi xứ người.

Sau cùng tôi cầu chúc mọi người có đủ ý chí để thực hiện các ước mơ tốt đẹp nhưng khó khăn của mình.

Ngọc Hạnh